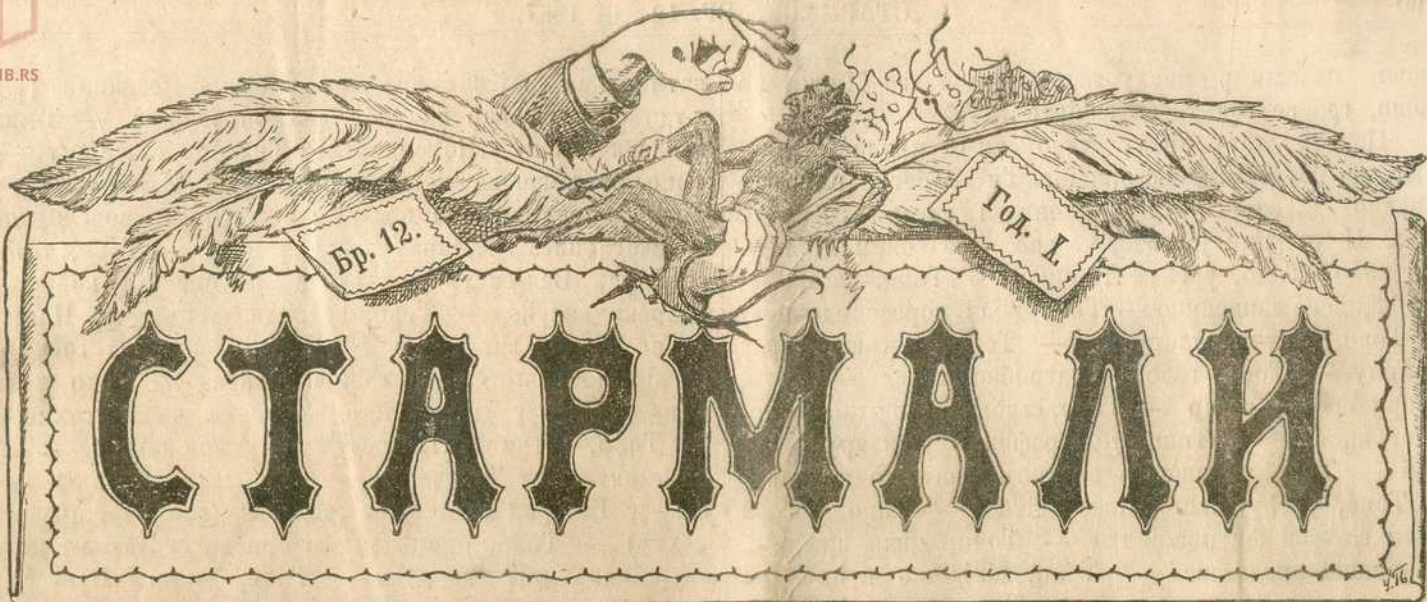

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 30. априла 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 е. — годишња 2 е. — на 3 месеца 1 е. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Владник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

На висини.

Шта ли мисли они оро,
Они соко, тић,
Кад се попне врх Ловћена
На највиши грч?

На висини, — од куда је
Оку свуда пут;
На висини, — и ако је
Бригом забринут.

На висини, — куд ветрови
Разни досижу,
Са свих страна уздицаје
Српске подижу.

На висини, — на подножју
Духа његова;
На висини, — на дохвату
Грома небова.

На висини, — где се само
Јунак држат' зна;
С које би се кукавица
Стрмонесвесла.

На висини, — поврх света
Гроба Петрова,
Чија вила Николину
Вилу негова.

На висини, — где ј' слобода
Скупо стечена —
Шта ли мисли кнез Никола
На врх Ловћена? . . . . .

— — — — —

Нисам пит'о, да ког кренем
Одговорити, —
О том зборим, јер је слатко
О том зборити.

Змајован.

Тако до века.

Пре него што ћемо да кажемо ми наше, морамо приповедати нешто старо.

— „Како је, Мишо?“ запита свештеник звонара. „Мени како је?! а како ће да буде? Од куд год ко иде: Мишо, пали свеће, — Мишо, чисти кандила — Мишо, обриши столове — Мишо, звони — Мишо, скини клепало — Мишо, помети црвцу — Мишо, изнеси фењере — Мишо, донеси поскурице — Мишо, дај ватре у кадионицу — Мишо, покупи восак — Мишо, читај паримеје — Мишо, дај налоу — Мишо, пали, па гаси полелеј — Мишо, опај црвцу — већ су ме направили перушком и вечитим издиралом.“

„Е ћути бога ти, Мишо, ова је земља и тако јудол плачевнаја; на небу ће бити сасвим друкчије и куд камо боље,“ — тешио га попа седећи на својој наслоњачи.

„Видим ја моје добро, какво ће бити и онде! Тек што ме опазе на другом свету биће: Мишо, дижи ноћ са земље па спуштај дан доле — Мишо, запали сунце — Мишо, дижи опет дан горе, а спуштај ноћ — Мишо, изнеси месец — Мишо, очисти звезде — Мишо, помичи облаке — Мишо, надувај ветру бешику — Мишо, донеси олујину — Мишо, пуштај муње — Мишо, хитни који гром — Мишо, натуци ситна леда за крупу — Мишо, сад је прорешетај — Мишо, замути маглу — Мишо, натреси иња — Мишо, намрзни снега — Мишо, зауздај репату звезду —

Мишо, наложи у паклу ватру — и све Мишо, па Мишо, где се год треба знојити!“

На ову стару причу сетио сам се приликом ономадашње светковине позоришне. Ту се богме имао горопадно да зноји наш уважени и вредни господин Тона. И с њиме је готово, као и са оним Мишом. Ево како: Тоно, уређуј Летопис — Тоно, састављај скупштинске записнице — Тоно, води кореспонденцију — Тоно, поучи дилетанте — Тоно, ангажуј нову глумицу — Тоно, говори надгробно слово — Тоно, говори свечан говор — Тоно, сазови скупштину „дрвеног крста“ — Тоно, телеграфиши јубилару у Загреб — Тоно, напиши за новине извештај о концерту — Тоно, уређуј лист „Позориште“ — Тоно, набави венац за високог покојника — Тоно, држи пробе за позоришне представе — Тоно, заиђи по кућама па купи претплату на представе — Тоно, иди у Суботицу па говори на беседи — Тоно, преведи „Далардин“ оглас на српски и на немачки — Тоно, наручи нову доламу за Краљевића Марка — Тоно, истакни се за кандидата на угарски сабор — Тоно, држи коректуру и ревизију — Тоно, напиши натписе за транспаренат — Тоно, потпиши ономе сиромашку „векслу“ — Тоно, плати оно што си потписао — и тако све Тоно, па Тоно, као оно у причи Мишо, па Мишо.

На ово ће можда когод рећи: Е, то је тако само овде на земљи, али за то ће Тона уживати рајскога мира на ономе свету, онде ће се моћи одмарати целе вечности.

Али ја то чисто не могу да верујем.

Ја све мислим да ће и на небу бити: Тоно, иди поучи анђеле и аранђеле како да аражују концерат — Тоно, напиши Хаџићу-Светићу извештај о стању Матице, коју је он основао — Тоно, позајми Рајковићу књигу из Матичине библиотеке — Тоно, напиши

натпис над рајским вратима у свима језицима (јер људи очекују бар на небу равноправност) — Тоно, исплати писцу „Покондирене Тикве“ гантијему — Тоно, напиши за новине допис из „Елизијума“ — Тоно, спреми се да поздраваш говором новоумрлог српског списатеља при уласку у небо — Тоно, телеграфирај Велзевулу у пакао да је опет умрло један смирени калуђер — Тоно, води депутацију св. Илији, да не потуче винограде — Тоно, измоли од господа бога мало више слоге за српски народ — Тоно, моли Саву Текелију да опрости неким својим потомцима — Тоно, метни на Лазареву суботу нов лаворов венац на главу Лази Телечком — Тоно, измоли да се пошаље у Београд мало више „видела“ (али оног правог, „ехт“) — Тоно, приправи за српске списатеље коју асуру, да имају где лећи — Тоно, достави Вуку Караџићу прву књигу његових дела (уједно га замоли, да их чита кроз прсте — Тоно, јави Ранке-у, Даничићу и другима, да нису више чланови „Срп. ученог друштва“ — и тако све Тоно, па Тоно, баш ка' и овде на земљи.

Гајдашевић.

Ситнице.

Ситно пада кишица
Кад је облак високо.
Ситно пада субвенција,
Кад је Герман далеко.

Сада истом видимо
Шта близина вреди.
У близини масан цеп
Много с' лакше цеди.

Др. Ст. П. и Др. Ј. Г.

ПОДЛИСТАК.

Преко Мајевице!

Путописна цртица од др-а Казбулбуца.
(Свршетак.)

Ни соба, коју моји лепа и нелена сапутници заједнички узеше (Чивуткиња се само смеши па вели: Familienzimmer) није била много лепша од черге оних наших кумова, али моја ћелија изгледала је као да је ту скоро држан тузлански вапнар. Зидови овде онде причају и доказују да су били некад плаво, за тим зелено, па онда жуто и, бог свети зна још како омазани. Читаве генерације оставиле су овде свој траг. Патос није био баш гладак као асфалт, али није био баш ни као тузланска калдрма. Жалостан поглед бацам на мој злеуди кревет са његовом вопросителном превлаком, и кад се сетих, да ја треба целу ноћ на овим нашећим душецима, сам самцит да пробавим (они поред мене бар нису сами, па се имају коме тужити и јадати), — онда помислих у себи . . . али срећа што се ни у Тузли на мисли још ништа не плаћа. — У то ће Чивутка турити нос кроз отшкринута врата и развући дебеле усне: „Is was gefällig?“ — Не знам од куда се брже боље прекрстих и повиках: Буди бог с нама! а Чивутка се поплаши па стругне напоље. — Мало

после сиђосмо сви у кавану, која има више ћошкова него столова, а више столова него гостију. Пођемо кроз варош, и кад вам кажем да смо за 2—3 сата све видели, што се видети има, онда ће те знати, да Тузла само са свога дивног положаја толико вреди. Наумилисмо и сутра овде остати, јер до места нашега циља немамо више далеко. После вечере, која ми је на онакав ручак изгледала као постан пасуљ после каквог прасенцета, зажеле лепотице наше (или управо њихове) да почину, те се тако упутимо опет к нашем „грандхотелу“ и преко мрачних степеница једва напипасмо своје собе. „Лаку ноћ!“ рекоше ми моја два сапутника; „Лаку благу ноћ!“ рекоше ми и обе сапутнице; и ја сам њима нешто промрљао, руковасмо се, пак је разиђосмо во своја си. — Одвише сам добро провео на Мајевици, а да би после онака дана а у оваком кокошињаку могао мира наћи. Ја иначе нисам превртљив човек ал ове ноћи превртао сам се као чиков. Да се не бојаш пробудити своје суседе (управо сулеге) толико би пута викнуо: Ох Тузла, Тузла, баш је ту зло! Тешио сам се само помишљу: можда је ту зло само мени, а другима, који су се навивнули, можда је сасвим обично. Така утеха може велике духове и да утеши, али ја сам једва чекао да сване (ал то једва чекају и други Бошњаци, па ма како да им је добро). Ал во чека дочека, — чим је нешто малчице

Ђира. Црногорски војни министар, г. Пламенац, поднео је извештај, да је Црна гора сад већ готова, т. ј. спремна на свашта, што може да наиђе.

Спира. А шта вели војни министар Србије?

Ђира. Он је још новајлија, па не може да се оријентира.

Морали би питати дојакoшњег војног министра г. Хорватовића.

Спира. Да, да, он би нам можда казао истину: „И Србија ће скоро бити готова (што-но веле Немци: fertig) — т. ј. ако се краљ Милан што пре не тргне, — или ако га не тргну.“

Једно питање.

Још не знамо је ли нашем србобранском расцепу узрок само то, што неки хтедохе у наш програм да уђе и просветно и економно питање, а други се и рукама и ногама опираше, доказујући да томе ту није места.

Ако су други узроци, овда је о томе тешко говорити, — али ако су само начелни, онда ћу и ја да изнесем један податак ка разбистрењу тога питања.

Кад су отворене седнице оног рајхсрата у Бечу, коме још није рок истекао, онда је у крунској беседи речено и ово:

„Es wird die unwandelbare Angabe Meiner Regierung sein, — — allen Meinen Ländern und Völkern die gleiche Pflege ihrer geistigen und wirthschaftlichen Interessen zu Theil werden zu lassen.“

светлости завирило кроз мој прозорчић а ја зазвоним тако горопадно, да је чак слуга доле чуо, и ево га усплахирен пита, шта је за бога, да није ватра? Ја рекох ни: јесте, ни није, већ заисках да ми брзо донесе два крчага воде, да сперем са очију мучно неспавање.

„Добро јутро! Јесте ли слатко спавали?“ запита ме (увек и у подне, и у вече, и у јутру весела) гђа Милка. А Нена додаде: Можда сте и хркали, али ми нисмо чули, јер смо спавали као заклани.

— О, да како, да како! — почнем ја да дипломатисем (т. ј. да лажем), чим сам лего с места сам заспао.

— Сан је лажа! прискочи једна од њих (не знам која).

— Није ни јава увек истина! — тиме хтедох ја да доскочим). Мужеви су то наше дипломатисање (пуштајући дим од цигаре кроз нос) радо слушали, мило им је било што им драге супружнице и пре вруштука умеју да покажу свежину свога доброг расположења.

Опет разгледасмо варош, — државне нове зграде, леп парак у официрској касини, угледно уређене баште у тако названим „војничким баракама“, док звоно не огласи службу божију. Уђемо у свети храм и нађемо га прилично — празна; а то нас веома изненади, јер држасмо, да ће народ црквенији бити у месту, где је владичина столица. Међу тим сетим се на Карловце и помислим у себи . . .

Сад ја питам: Што и сама круна увиђа да је потрено и као тако влади својој у задатак ставља, за што то не би могло имати места у програму једне слободоумне странке, која те потребе још изближе осећа?!
Стармали.

П у с л и ц е.

▷.◁. Времена су тако озбиљна, да „Стармали“ сад више пута и нехотице изусту: „Шала на страну!“ — Јест', шала на страну, али на коју страну?

☉. Ако се већ узморам и са дојакoшњим министрима раставити — вели краљ Милан — свакако ћу гледати да бар не оду у крим(инал).

□. Ја се често згрозим, кад са бледих чела прочитам невољу народа. Али морам и то признати: згрозим се каткад и кад прочитам „Вољу Народа“.

♯. Абердар није министар правде, ал ипак је заслужио предикат де Бочарски. (Јер само је у Бочарима био негда обичај, да се прво туче, па онда да се суди.)

*. Од празне пушке двојица се боје. Тка се боји, да се Апоњи не здружи са „народностима“; — а Апоњи се боји, да се „народности“ не поклоне Тиси. — Не бојте се празних пушака! — Ал ипак може пући (надуван мехур и сам).

≡. Стојилов једва чека да Бугарима улови

ни у цркви се још не носи тас за мисли, — макар да сам овде видео и четир таса.) — Ручасмо у некој „рестаурацији“, коју нећу да описујем, јер сам још од јуче мало уморен. Јело беше прилично, ни рачун није [био велики, кад се сетим да смо имали и „тафелмузику“, коју су нам три мала Француза вештачки отцикала, не обзирући се на мргођење наших лепотица.

После подне одосмо на „Пашин извор (Струговник)“ — дивно местанце у подножју једног високог брда, — пуног миомира, и пуног — добра пива и кусних залагаја. Позабависмо се и отале се уутисмо пешице преко брда, да обиђемо још и мајдан углени и нову циглану. Ово су све државне установе и добро су уређене а вели се да и добар приход доносе (ко верује не плаћа ништа, ко не верује платиће грош).

Ако је ко једва чекао да овај мој путопис завршим, јављам му радосну вест, да ћу му жељу таки испунити. „Преко Мајевице“ смо прешли а више ни у наслову не стоји.

После подне опростим се срдечно са мојим драгим сапутницима. Дошло време да се растанемо. Они ће натраг кући, а ја ћу даље кроз Босну поносну. Дуго сам их пратио очима, а кад ми се из очију изгубише, седох и ја самац на своја кола и викнух: „Терај, Абдо!“

кнеза. Онда ће и он таки своје презиме променити и зваће се Престолов.

W. Да је случајно пре 40 година у Београду установљена академија наука, шта би онда радио Абердар? — Шта би радио?! — Укинуо би академију па би створио учено друштво. Не би он узалудан седио и бадава вукао министарску плату.

* * Све немачке и мађарске новине јављају да краљица Наталија путује у Крим инкогнито. Па што су се онда уплашили! Ако је инкогнито, онда је Руси неће познати.

У. Честити уредник „Босанске Виле“, ма да је учитељ, ипак је узет у војнике. Међу тим су многи редовни војници у Босни и Херцеговини десертирали и сакрили се у шуме. — И тако добитак наше армије само се зове Шумоња, а губитци су заиста шумоње.

Д. Монте-кукули је рекао да је главно новац, а за тим опет новац и напоследак опет новац. Тако исто вели и Милан-куку-ли.

Ж. Ако се у Троједници сваки домородац буде владао ко бан, — онда је изглед врло кобан.

Ѕ. Ум треба да се разбистри, а не још већма да се усири. — Ал ако Митровица избере посланика, који ће само баву носити скут, онда би јој место Митровица боље доликовало старо име Сир-ми-ум.

— Са свију страна веле: рђаво је, рђаво је. Ал мој комшија Гавра вели: е да! све би то добро било, само да је — друкчије.

Δ. Новосадски магистрат неће да очисти рузмаринску улицу. А и на што? Ако дође колера, она ће у тој улици свој посао изградити на чисто.

Υ. Ономад у неком друштву (тако нам јављају) неки рече: „Стармали“ баш као да је обукао гласерукавице. За што је то? — Неко ће на то питање одговорити: То је сигурно за то, ако дође до чушања, да га длан јако не боли.

°. У Београду се брину о канализацији и време је. Но како? Ево и од нас један предлог: Ваља избрисати само једну јоту (ј) из канајлизације (које има у довољној мери) па ето ти канализације.

Бука. Куд се тако журиш Шука?

Шука. Идем кући да излемам мога малог синчића. Сад му је тек трећа година, пак, помисли само, већ је социјалиста.

Бука. А по чему судиш да је социјалиста?

Шука. По чему? — По томе: кад год је гладан, увек говори о хлебу.

Бука. Па што га ниси до сада тук'о? Него ти то сад наједаред паде на ум.

Шука. До сада се то није знало, — сад се тек пронашло: Ко говори о хлебу да је то социјалиста.

Друкчије се долази до чистоте.

Пословица ова

Свима је позната:

„Нека свако ђубре чисти

Испред својих врата.“

У једноме селу,
Рец'мо Буђанову,
Послушали људи
Пословицу ову.

Свако поче мести
Испред свога прага,
И у то се многа
Утрошила снага.

Свако је помео
Свог ђубрета сила —
Ал га свом суседу
Пред праг нагомила.

Је л' се тиме ђубре
Изгубило? — Није.
Буђаново оста исто,
Убрљано и нечисто,
Ка' што беше прије.

За то није доста: ђубре
Кренут' само са свог прага.
Далеко га изнет' ваља,
Да му нема трага.

Змајован.

У ш т и п ц и.

Из Кикинде јављају, да се тамо догађају честе похаре. Но изгледа нам, да оданде кикиндски програм није још нико однео.

Многи веле да се Герману још никако не зна пута. На жалост можемо извести, да је још увек на путу нечастиваго.

Из многих места Угарске јављају: „горе!“ Ми

УН И В Е Р З И Т Е Т С К А Б И Б Л И О Т Е К А

смо баш мислили, да горе не може бити, ал кад већ и ватра горе, онда је дабогме горе.

Посланици угарског сабора поклонили су пого-релцима један дан дневнице. Али дав рада, т. ј. да удесе узајамно обавезно осигуравање од пожара, то нису поклонили.

Херцеговци бегају у Црну Гору. „Пестер Лојд“ вели, томе је Црна Гора крива. То је истина, јер да нема Црне Горе, ти би људи бегали у хајдуке.

Министарска криза у Београду опет заспала. Сад се још јасније види, да је та криза тако дремљива, да ће је тек врло велика ларма моћи пробудити.

Брзојављају из Загреба: „Хрватску јако оглобисте.“ Сад да нам је знати: мисле ли ту „Хрватску“ лист, или земљу Хрватску?

Српска краљица иде у Крим. Добро, али шта је с њим?

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Шетао се ја са нашом малом Катицом по променади. Гледамо свет, који нам иде у сусрет, или нас обилази. Иде ти један шегрт, па носи дете од прилике од три године, (баш ка и наша Катица) — ал не носи га на рукама, већ му дете усело на врат па тако јаше. Наравно да је тако дететова глава била над шегртовом главом. Кад то наша Катица опази, пружи прст и рече: „Гле, гле, ујо, како је онај мали велики!

М. Н.

Седили смо за столом код покојне Т . . . . . у Б. — При крају ручка донесоше нам још и печену патку. „Хоћеш ли батак?“ запитам ја нашу Лепосаву. Она ми одговори: „Љубим руку! А ја на то: „кажи ми да те боље разумем. Јели љубим руку хоћу — или љубим руку нећу?“ — Лепосава се поче смејати; схватила је шалу и умела је да продужи. „Није ни једно ни друго“ одговори ми. — „А да шта је?“ — „Љубим руку молим.“

Ч. З.

Ала је . . . милостива.

Прилози се купили
Некој доброј цели.
Ту се свако утиче
Више да подели. . .
Али сви се чуде
Са милошће знатне,
Једне госпе. — Дарова
„Минђушице златне“.

„То је много, госпођо!“
Рекоше јој неки; —
А не знају, да је то
Лек баш за њу прѣки:

Да ствари давнашње
Слатке своје снове;
Да јој мужић набави
Минђушице нове!

По немачком.

Др. Казбулбуц.

Рђаво венчани,

Дођоше муж и жена своме пароху и муж ће рећи:
— Сећате ли се, господине, да сте нас лане венчали?

— Како се не би сећао.

— Ал нас нисте добро венчали. — прихвати жена.

— Како то.

— Јер ево хоћемо да се развенчамо, — одговори муж.

Е п и г р а м.

На смрт једне торокуше.

Болна Јула почела се

С душом борити.

У тај исти мах престала ј'

И говорити.

— Јел прво узрок другоме?

Ил друго првومه.

Обичај игумана Н.

Кад у јутру натегне боцу са ракијом онда каже: охо-хо?

Не потраје дуго, натегне још једаред и онда рече: сад је доста!

Али брзо се нечем досеги и каже: трипут бог помаже.

(Али да ко из прикрајка гледи, уверио би се да није лак посао бити игуман, — јер он и после тога још једнако патеже.)

Зашто? . . . Зато! . . .

Седа му је глава,

Малаксале руке,

У писара стара

У писара Луке.

Пола века свога

Он је писар био,

Над послом је својим

лебдио и бдио. . .

Ослабио ето

од терета многа,

Опао је цео

са посла тешкога,

али напред није

коракнути ум'о. . .

„Сагибати леђа,“ . . .

То није разум'о!

Др. Казбулбуц.

Утеха.

Болесница. Помозите г. докторе, хоћу да свиснем од бола.

Доктор. Утешите се, драга госпо, и моја је жена од те исте боље патила.

Болесница. Па?

Доктор. Па ништа, — умрла је.

Опет утеха.

Н. Н. сукоби се са својим пријатељом М. М. за кога је знао да болује од очију, и који је баш сад код свога лечника био.

Н. Н. Но како је, пријатељу, са твојим очима?

М. М. Хвала богу; да рекнем добро је. Сад ме је баш лечник прегледао и он налази да сад већ мало боље видим.

П о з о р.

Љубило се двоје младих
Код баштенски врата,
Склопило је свако руке
Око „свога злата“:

Пред баштицом играо се
Њезин мали брата!
Он је мален; — само да им
Не наиђе тата! . . .

У једаред нестало је
брацкике са врата!

Ал ево га сад у друштву
Горопадног тате,
Који носи неку мотку
Што се шљиве млате.

. . . . Оно друго ви већ ваљда
И без мене знате?! . . .

Пазите се! Чувајте се —
Свога малог брата!!!

Др. Казбулбуц.

С в е ј е д н о.

Тако се баш случајно десило, да се два комшије (Мадари) посвађају са својим женама једно вече, као да се договорилише. Једној је било име Пана, а другој Ержа. Пана је знала да у њеног мужа нема пет на девет, те се за време склони у комшијско неко грање, а Ержа од стра побегне на бару. Ержин муж почне тражити по свију будаци своју жену, ал место Эрже — напипа Пану, ухвати је за руку, и почне вући на поље да јој суди.

Пана се устраи и продере: та мани се мене, ја сам Пана!“

Та не питам ја тебе ко си, кад сам љут ја оћу да бијем, па кад нема Эрже, нека ме запамти Пана, па у овом једу, наудара је се ко пинтер старог бурета.

За ту услугу платио му је сјутра комшија три дечи

ракије, а Пана још ни дан-данас не говори са Ержом; ал Ержа опет не пропусти никад по један „Оченаш“ за Панино здравље очитати што је место ње извукла лутрију.
Б.

Т у ш.

„Ах! да имам крила,
Да полетим“! . . .
— Уздисала јуче
Лепа фрајла Мѐра.
„Па у твоје крило
Да долетим“! —
— Наставио на то
Лепи штуцер Пера. . .
„Сачувај ме Боже“,
— Сад ће она рећи,
„Ал би лакше могла
Одавде утећи“!

За несносну кѐру
Има речца: „куш“!
За несносне људе
Доста ј' ваки „гуш“!

Др. Казбулбуц.

О д л у к а.

Не давно донесе у једној општини шк. одбор следећу одлуку:

1.) Да се сви физикални апарати имају на пролеће на суице изнети да се проветре.

2.) Зато, што се од год. 1872-ге никаква употреба са њима чинила није, — да се дотични учитељ на одговор изове, док није отишао у „пензију“.

3.) Да се дотични г. учитељ упита: мисли ли с децом даном приликом какве такве „експерименте“ предузети, и напоследку:

4.) да се учитељ упита: зашто се лисичији реп, магнет (оцило), једна стаклена цев, једна спирвета и једна реторга на прозору потежу?

Одлука је још истог дана г. учитељу достављена, а на исту још исто вече следећи одговор у најпонижнијој форми стигао:

На одлуку сл. црв. шк. одбора чест ми је следећи одговор у понизности доставити, и то:

са лисичијим репом најем катедру, с магнетом крешем у лулу труд, са стакленом цеву, правимо fine сапунске меурове; оне друге две ствари не знам шта су, но молим да се нацајкнује да видим како изгледа то, па ћу и на њих одмах одговора дати, да нитко неби посумњао што.

Б.

Важна поука.

Ко ти доћи жели,
на свет пита бели,
шта о теби вели,
тај одма нек сели!!!

Др. Казбулбуц.

И Т О Н Е З Н А . . .

Пре неки дан дође један Петровоселац на наше пијаце. Опazi га један добар пријатељ његов па дође до кола, ту се руковаше и за јуначко здравље упиташе. Из међу прочег разговора поведе се реч и о поп-Панти. Петровоселац фали свога попу и у звезде га кује, а на посетку као неки „печат“ рече: та нема то под богом што он не зна, Овај само ћути па слуша и чека да доврши, затим се накашље плуцне преко камиша и рече: та шта си га нап'о толико фалити, јесам и летос оно послом био код њега, а на авлији му други гази балеге ни то није кадар сам.

Б.

Риба или — „рибац“?

Ал' је грдна шкода
Што је риба у нас,
Ето женског рода! . .
Природа се овде
Претурила љуто;
Да је риба — „рибац“
Имало би смисла
Кад би увек ћут'о;
Ал' је риба ето
Код нас женског рода,
А *ћутање* није
Никад женска мода!

Др. Назбулбуц.

Учитељка и писмоноша.

Једног учитеља оглобе финанси са педесет фор. за луван што су код њега нашли. То било и прошло. На скоро постане за тим наша пошта државном, и једног јутра дође писмоноша и донесе једно писмо учитељу. Учитељка опазил овог у униформи, скочи у страху и закључа врата. Бадава је писмоноша показив'о писмо, говорио да је писмоноша, она је онда добро утубила капну у финанси, па не верује више ни писмоноши.

Б.

Чудновато!

Погледај те само
оно двоје млади,
што поредо шећу
ту на „променади“:
како једно другом
нешто много слади!

Од говора њина
слабо што се чује
мора да се нешто
врло важно снује,
или да се барем
потајно шурује!

Не чује се скоро
ни да које лише,

шапат ено иде
све тише и тише,
а они се канда
све разуму више!!!

Др. Назбулбуц.

*

Бошко. — Бабо, зашто си послао Милау у Пешту?

Баба. — Зашто? — То не мораш знати!

Бошко. — Ал ја би хтео!

Баба. — (срдито). — Да се нескита овде — по Сомбору.

Широкобилац

Страдао за пријатеља.

Браца Л. имао је женицу „сушту доброту“, с'в му је рад одобравала, само кад-кад када је у друштво хтео ићи, морао је дозволу од своје „премиле“ женице искати. Разуме се да му она није кратила, само му је обично додала то, до ког времена има да буде код куће т. ј. колико се задржати сме.

Једном ће браца Л. да иде у друштво, разуме се да је своју женицу за допуст молио, она му одобри, али му уједно рече да од 10 сати дуже не остане. Браца Л. како је у весело друштво доспео, заборави на заповест женице своје, него постаде и он веран члан истога друштва, у том провира 10 па богами и 12 сати. Кал погледа браца Л. на сат и виде шта глагоља, поплашено рече своме друштву, Драга браћо: ја не смем сада кући јербо сам прекорачио заповест жене моје а знам да ме код куће лепо репи чекају. На то ће му његов пријатељ понудити да иде са њиме и да га извини код жене његове. Овај се предлог браца Л. допаде, и тако одоше њи двојица браца Л. кући. Кад дођоше до куће извади браца Л. кључ, отвори капију и пусти свога пријатеља да напред иде, а он оста шмрцајући око капије. Како би се мало задржао док га пријатељ не извини код жене. Она је чула када је муж одључаво капију, те с тога одма устане из кревета и спреми се за дочек мужу своме. Како је у соби био мрак, а она није много ни гледала, него чим се отворише врата и пријатељ хтеде унутра, а она „велијим гласом возопи“ зар се сад кући долази? изману руком и пуф пријатеља по носу те му растаћи нос као какву лепињу, а крв потече као да си бравца заклао.

Пријатељу не беше тада до истеривања правде, него зграби врата и убрза кораке док се још што и више није догодило.

Прибележио 5но — ша.

У музеуму.

Стражар. Овде није слободно пушити. Ко пуши мора платити казне десет динара. Ви сте пушиди. Платите. Еглез. (Пружи му златник од 20 динара).

Стражар. Ал ја немам да вам вратим десет динара. Енглез. Ништа за то. Ево вам једна цигара, на пушите ви за тих 10 динара.

Шарлах.

Лечник. Е, драга моја, ваш је муж у великој опасности. Руке су му већ сасвим црвене. Он је добио шарлах, и то врло јак

Жена. Опростите господине, ал ви можда не знате да је мој муш фарбар. Јутрос је фарбао једну мараму у црвеној боји, па —

Лечник. Хи! хи! Онда ћу му још моћи помоћи.

Чудноват тестаменат.

Гроф Пемброк, који је живео у време Карла I. Кранвела осећајући да ће скоро умрети напише тестаменат. Једна тачка тога тестамената гласила је овако:

„А шта ћу да оставим Лорду Сеју? — ништа. Молим да му се ово што пре јави; јер знам да ће он ту оставину врло радо поделити са сиромасима“

Загонетка.

Која је то животиња, којој кад откинеш главу остаје ти мађарски мудрац? (шокоу)

Уредништво овога листа преселило се у нов стан. Молимо администрације оних листова, који нам се шаљу у замену, и свакога ко има што да нам пише, да одсада овако адресује:

Dr. Jov. Jovanović

Wien

Hernalser Gürtelstrasse, № 9.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист,

доноси у своме осмом броју за 1887. овај садржај: Милан (Сликао млади самоуки Србин А. Бодарић.) — Рођење лептирово. — Дивна звезда, песма од Змајована. — Шума и која је корист од ње. — Један савет. — Метеори. — Зором рано, песма (са сликом). — Штокхолм. (са сликом.) — Пустињак. — Черкези. — Гајзер у Исланду, (са сликом.) — Радовање тиге мале. — Златна правила. — Разнолије. — † Лепосава Филиповић. — Даштања. — Решење даштања. — Чика Јовина пошта. — На знање.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović, Wien, Hernalser Gürtelstrasse Nr. 9 — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин, или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду,

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 24. марта

1887. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГРИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУПЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

БОЛЕСТ МОКРЕЊА ШЕЋЕРА

лечи се трајно по најновијој методи професора Вилкенсона. Прошпект бесплатно.

КАРЛО КРАЈКЕНБАУМ, у БРАУНШВАЈГУ. — Carl Kreikenbaum, Braunschweig.

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

7-20

(у сопственој кући) шиље са наплатом у наточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање . . . . . 3 ф.	1000 рестлова бринске чоје, 3 ¹ / ₄ мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полуване, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна ⁴ / ₃ , 29 ¹ / ₂ Веч. р. 4 ф. 50 н. ⁵ / ₄ " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фола, полак вуна, дупло широко, за читаву хаљину . . . 5 ф.	Један к. румбургер оксфорда 29 ¹ / ₂ Веч. р. најбоље каквоће . . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите каквоће, 60 см широко . . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Веч. р. 5 ф. 30 н. најбоље каквоће 6 ф. 50 н.
Десет мет. „драјдрата“ у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Један к. King-Webe, 30 Б. р. поти. ⁵ / ₄ б. нег пл. 5 ф. 80 н. најб. каквоће ⁵ / ₄ 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоруче (шлафрок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гархитура од јуте, састојећа се из 2 кривачка покривача и 1 покривача за стол, са фрон. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитура од рипса, 2 покривача за кревет и 1 за сто, са квасл. (ројт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет. вунене „Веиге“ дупло широко, за читаву хаљину . . . . . 8 ф. 50 н.	Рест од Ђилима за патос 10—12 м. дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —